

Ἡ «ἔκκλησις» τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου*

Οἱ δύο «Ἀδελφικὲς Κοινότητες Ἐκκλησιῶν»
καὶ ἡ «ἐλαφρότης» τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ Παπισμὸς δὲν συμμετείχε στὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* ἐξ ἀρχῆς, οὔτε συνεργαζόταν μὲ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» (1910-1960)· ὅμως, ἀπὸ τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1962-1965) ἄρχισαν οἱ σχέσεις Βατικανοῦ καὶ «Π.Σ.Ε.» μέσῳ ἐνὸς «Μικτοῦ Ὁμίλου Ἐργασίας».

Ἐκτοτε ὁ Παπισμὸς, βαδίζων μὲ περισσοτέραν σύνεσιν καὶ περίσκεψιν ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστάς, «χωρὶς νὰ γίνῃ ἐκκλησιά-μέλος τοῦ ΠΣΕ εἶναι μέλος ἐπιτροπῶν αὐτοῦ, συνεργάζεται μετὰ πολλῶν ἐξ αὐτῶν καὶ λαμβάνει μέρος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ, σχεδὸν εἰς ἀπάσας τὰς λειτουργίας τοῦ ΠΣΕ»¹.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ συνετὴ αὐτὴ στάσις τοῦ Βατικανοῦ δὲν λαμβάνεται σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους *Οἰκουμενιστάς*, παρὰ τὸ ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως δεκαετίαν, τόσο στὴν Καμπέρρα τῆς Αὐστραλίας (Ζ΄ Γ.Σ. τοῦ «Π.Σ.Ε.», 1991) ὅσο καὶ στὴν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε (Η΄ Γ.Σ. τοῦ «Π.Σ.Ε.», 1998), διαπιστώνουν ἐντὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Γενεύης «ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες φαίνεται νὰ μειώνουν ὀλονὲν τὴν δυνατότητα μιᾶς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας, μέσα σ' ἓνα κατὰ τὰ ἄλλα Προτεσταντικὸ διεθνῆ Ὁργανισμό»², ἐπίσης δὲ ὅτι «τὸ χάσμα μετὰξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν γίνεται μεγαλύτερον» μετὰ ἀπὸ ἓνα αἰῶνα ὀλόκληρο ὀρθοδόξου συμμετοχῆς εἰς τὴν

Ἀπὸ τὴν συνάντησι τοῦ Γ.Γ. τοῦ «Π.Σ.Ε.» Κ. Ρεΐζερ μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο τὸν Β΄ καὶ τὸν Καρδινάλιο Κάσσιντι περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Γενεύης καὶ τοῦ Παπισμοῦ στὸ Βατικανό τὸ 1995.

Οικουμενικήν Κίνησιν καὶ παρουσίας ἡμίσεως αἰῶνος εἰς τὸ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν»³.

Ἐνῶ δὲ οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις τῶν τελευταίων ἐτῶν εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔξοδον ἀπὸ τοῦ «Π.Σ.Ε.» τῶν Ἐκκλησιῶν Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας⁴, ἀλλὰ καὶ τὴν διαρκῶς αὐξανομένην ἔντασιν τῆς κριτικῆς στάσεως ἔναντι τοῦ «Π.Σ.Ε.» τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσίας, Σερβίας (καὶ Ἑλλάδος), αἰφνιδίως ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπευθύνει «ἔκκλησι στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἐνωθῆ στὸ ΠΣΕ τὸν ἐπόμενο χρόνο τῆς 50ῆς ἐπετείου του»⁵.

Καὶ βεβαίως, ὁ Παπισμὸς δὲν «ἐνώθηκε» πέρυσι στὴν Χαράρε μὲ τὸ «Π.Σ.Ε.», οὔτε καὶ πρόκειται νὰ ἐνωθῆ, γιὰ λόγους στοὺς ὁποίους θὰ ἀναφερθοῦμε κατωτέρω, ἀλλὰ ἡ «ἔκκλησις» αὐτῆ τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῆ τουλάχιστον ὡς *ἔκπληξις*, ἐφ' ὅσον φαίνεται νὰ παραγνωρίζη καὶ ὑποβαθμίζη τὴν σημασία καὶ τὸ μήνυμα τῆς πανορθόδοξου ἀντι-οικουμενιστικῆς κριτικῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγνοῆ τὰ αἷτια τῆς μὴ ὀργανικῆς συμπεριλήψεως τοῦ Παπισμοῦ στὸ «Π.Σ.Ε.».

Στὸ σοβαρὸ ἐρώτημα: «Γιατὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι τακτικὸ μέλος τοῦ Π.Σ.Ε.», οἱ Παπικοὶ δίδουν μίαν ἀπάντησι, ἡ ἀνάλυσις τῆς ὁποίας ὀδηγεῖ σὲ **πολὺ οὐσιώδη ἔκκλησιολογικὰ συμπεράσματα**.

Ὁ Ὄργανισμὸς τῆς Γενεύης, ἐπεξηγοῦν οἱ Παπικοί, «εἶναι ἄδελφικὴ κοινότης Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ **κοινότης Ἐκκλησιῶν τοπικῶν**· οἱ Ἐκκλησίες τῶν Διαμαρτυρομένων, τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι Ἐκκλησίες τοπικῆς, οἱ ὁποῖες συγκροτοῦν τὸν Ἀγγλικανισμό, τὸν Προτεσταντισμὸ, τὴν Ὁρθοδοξία»⁶.

Ὅμως, συνεχίζουν ἐπεξηγοῦντες, «στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία **ὑπεράνω τοῦ τοπικοῦ χαρακτήρος εἶναι ἡ "καθολικότης", ἡ "παγκοσμιότης" τῆς Ἐκκλησίας**, ἡ ὁποία ἔχει ὄρατὸ σημεῖο ἐνότητος τὸν Ἐπίσκοπο Ρώμης· ἐπομένως ἡ ἴδια εἶναι ἄδελφικὴ κοινότης Ἐκκλησιῶν».

Καὶ συμπεραίνει ἡ ἐπεξήγησις: «Μπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνῃ λόγος γιὰ δύο ἄδελφικῆς κοινότητες Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ ἀφ' ἑνὸς τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, **οὐσιαστικὰ διαφορετικῆς**, ἀλλὰ διαλεγόμενης καὶ συνεργαζόμενης γιὰ κοινὴ χριστιανικὴ μαρτυρία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμον».

Τοιουτοτρόπως, κατὰ τοὺς Παπικούς, ὑφίστανται δύο «ἔκκλησιολογικὰ μπλόκ», τὰ ὁποῖα εἶναι «οὐσιαστικῶς διαφορετικά»: τὸ ἓνα «μπλόκ» εἶναι ἡ «Καθολικὴ Ἐκκλησία», χαρακτηριζόμενον γιὰ τὴν «καθολικότητά» του μὲ κέντρο τὸν Πάπα· τὸ ἄλλο εἶναι τὸ «Π.Σ.Ε.», χαρακτηριζόμενον

γιὰ τὴν «*τοπικότητά*» του, τὸ ὁποῖο προφανῶς θὰ εὕρη τὴν «*ὀλοκληρία*» του / τὴν «*καθολικότητά*» του, ὅταν θὰ ἀποκτήσῃ ἓνα «*ὄρατο σημεῖο ἐνότητος*», ἕναν Πάπα, ἢ ἀναγνωρίσῃ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης ὡς τοιοῦτον «*σημεῖον*».

Ἡ ἐκκλησιολογικὴ αὐτὴ θεώρησις/ἀντίληψις τοῦ «*Π.Σ.Ε.*» ὑπὸ τῶν Παπικῶν, ἢ συμπερίληψις τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν «*Ἀδελφικὴ Κοινότητα Ἐκκλησιῶν*» τοῦ πολυδιασπασμένου δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ («*ἐκκλησιολογικὸ μπλόκ τοῦ Π.Σ.Ε.*»), ὡς καὶ ἡ μὴ ἀναγνώρισις τῆς οὐσιαστικῆς Καθολικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, τονίζουν μὲ **ἐξαιρετικὴ ἔμφασι** γιὰ πολλοστὴ φορὰ

α. τὴν ὀξειαν ἐτερότητα τῶν ἐκκλησιολογικῶν θεμελιῶν Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ·

β. τὴν κατάπτωσι τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*, ἀνεχομένων μίαν τοιαύτην ἐκκλησιολογικὴν ὑποβάθμισιν διὰ τῆς συμμετοχῆς των στὸ «*Π.Σ.Ε.*»

γ. τὸν ἡγεμονισμὸν τοῦ Βατικανοῦ ἔναντι τοῦ «*Π.Σ.Ε.*», θεμελιούμενον μάλιστα ἐκκλησιολογικῶς χωρὶς περιστροφές καὶ μὲ σαφήνειαν·

δ. τὴν «*ἐλαφρότητα*» τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ὅταν ἀπευθύνουν «*ἐκκλήσεις*» πρὸς τὸν Παπισμὸ νὰ «*ἐνωθῆ*» μὲ τὸ «*Π.Σ.Ε.*»!...

(*) Περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 33/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1999, σελ. 139.

1. **Β. Θ. Σταυρίδου - Ε. Α. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, «*Π.Ι.Π.Μ.*», σελ. 199, Θεσσαλονίκη 1996.
2. «*Σκέψεις τῶν ὀρθοδόξων συνέδρων*», στὸν Συλλογικὸ Τόμο, **Γ. Ν. Λαιμοπούλου**, Ἡ Ζ' Γενικὴ Συνέλευση..., ἐκδόσεις «*Τέρτιος*», σελ. 81, § 7, Κατερίνη 1992.
3. «*Ἀνακινωθὲν*» τῆς «*Διορθοδόξου Συναντήσεως*» τῆς Θεσσαλονίκης, 29.4-2.5.1998 (ἐν ὄψει τῆς Χαράρε), § 10, περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 557/31.5.1998, σελ. 6.
4. Βλ. προηγούμενα τεύχη τῆς «*Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως*», ἀριθ. 24/Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1997, σελ. 89-96: «*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας παύει τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὰ θεσμικὰ τῆς ὄργανα*» ἀριθ. 28/Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1998, σελ. 109-110, 116: «*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας διακόπτει τὴν συμμετοχὴ τῆς στὸ "Π.Σ.Ε."*».
5. **Stephen Brown**, «*Patriarch Bartholomeos raises issue of Catholic membership of WCC*», περιοδ. «*Ecumenical News International*», Νο 7/16.4.1997, σελ. 6.
6. Βλ. ἄρθρον «*Πορεία καὶ σκοπὸς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*»/«*Ἀφιέρωμα στὰ 50 χρόνια τοῦ ΠΣΕ*», ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2862/12.5.1998, σελ. 5, ὑπογραμ. ἡμέτ.